

derfor tilstaae, at jeg, naar ikke et nærmere Bekjendtskab med selve Documenterne skulde bringe mig til en anden Anskuelse, ikke kan troe, at der paa nogen Maade skulde være nogen Forpligtelse til her i dette Tilfælde at rykke ud med 15,000 Rd., og jeg maa afvise al Sammenligning med det Tilfælde, som allerede er afgjort ved Folkethingets Beslutning angaaende Krogaarden. Hvad Sagen selv angaaer, saa forekommer det mig, at det har Smag af Laugsaand, naar man nu vil gjøre en Distinction mellem Kobbersmede og Kobberværker; jeg vil aldes ikke modsigge, hvad der med Hensyn til den historiske Udvikling er bleven anført af den ærede Rigsdagsmand, og jeg troer, at der vist har været god Grund til, at man i tidligere Tider har havt en saadan Adskillelse, men efterat Næringsloven er udkommen, troer jeg, at det er rimeligt, at disse Distinctioner maae falde bort. Det er ikke længere retfærdigt, at Kobbersmedene staae i et ganske andet Forhold end Kobberværkerne, og vel troer jeg, at disse i deres første Oprindelse have været dem, der tilveiebragte Kobberet, men de have tillige været Kobbersmede i Ordets virkelige Betydning, og de bør altsaa stilles lige med de andre Kobbersmede. Jeg troer, det er en simpel Conseqvent af Næringsloven, og derfor maa jeg ganske slutte mig til den høitærede Minister, idet jeg dog forbeholder mig min tidligere udtalte Anskuelse om Brede Privilegiums særegne Natur.

J. M. Hansen: Naar det er udtalt, at Kobbersmedene ikke have Ret til at beklage sig, maa jeg bemærke, at det dog skulde være forunderligt, om de ikke skulde have samme Ret, som alle andre Beboere i Danmark, til at beklage sig, naar de troe, at de gaaes for nær; det er min fulde Overbeviisning, at de have den Ret, og jeg mener ogsaa, at de have Grund

til at beklage sig. De ere stillede anderledes end andre Haandværkere her i Landet, de ere undergivne en Concurrance, som gjør, at de for største Delen maae leve i meget smaae Forhold, og naar flere Talere have anført, at man nu hos Kobbersmedene kun finder mindre Stykker og ikke finder mange Kobbersmede, der kunne gjøre større Arbejde, saa er det jo en ligefrem Følge af Omstændighederne; de have ikke kunnet komme dertil, fordi Concurrancen gjør, at de maae trykkes ned i disse smaae Forhold; men jeg holder mig overbeviist om, at saasnart Kobberspørerne efter Næringsloven blive stillede lige med Kobbersmedene, vil der ligesaavel i Kobbersmedprofessionen som i alle andre Professioner findes Haandværkere, der kunne drive deres Haandtering i det Større, der kunne skaffe større Arbejder tilstede. Det vilde dog være underligt, om dette Haandværk skulde staae tilbage for andre Haandværker her i Landet, som kunne præstere store Arbejder; men det er Kobberspørernes Privilegium, der gjør, at de endnu i saa Henseende staae tilbage. Der er bleven sagt, at Kobbersmedene vidste, hvad de gjorde, da de nedsatte sig; men vidste ikke alle KjøbstadsHaandværkerne, hvad de gjorde, da de nedsatte sig under de foregaaende Loves Gyldighed? Vilde man anerkjende dette, da der var Tale om Næringsfrihed, og man sagde, at Haandværkerne havde nedsat sig i den Tro, at de Love, der bestode, gav dem visse Forrettigheder? (En Stemme: Det var en Feil!) Det ærede Medlem siger, at det var en Feil, men er det da deres Feil? Man siger, at Kobbersmedene vidste, hvad de gjorde, da de nedsatte sig, men skulde de da, fordi de dengang nedsatte sig, bestandig lide under disse trykkende Forhold, havde de ikke grundet Haab om, at disse Forhold skulde forandre sig? Det troer jeg vistnok man maae indrømme.